

ANNIE DARLING

PIENI
KIRJA-
KAUPPA

BLOOMSBURYSSA

tammi

Annie Darling

PIENI KIRJAKAUPPA
BLOOMSBURYSSA

SUOMENTANUT SAARA PÄÄKKÖNEN

TAMMI

HELSINKI

- Katkelma Emily Brontën romaanista *Humiseva barju* on lainattu Eila Pennasen suomennoksesta (WSOY 1991).
- Katkelma Charlotte Brontën romaanista *Kotiopettajattaren romaani* on lainattu Tyyni Tuulion suomennoksesta (WSOY 1915).
- Katkelma Agatha Christien romaanista *Eikä yksikään pelastunut* on lainattu Jaakko Kankaanpään suomennoksesta (WSOY 2019).
- Katkelmat William Shakespearen näytelmästä *Hamlet* on lainattu Matti Rossin suomennoksesta (WSOY 2013).
- Katkelmat Jane Austenin romaanista *Ylpeys ja ennakkoluulo* mukailevat Kersti Juvan suomennosta (Teos 2013).
- Katkelma William Shakespearen näytelmästä *Macbeth* on lainattu Matti Rossin suomennoksesta (WSOY 2004).
- Katkelma William Shakespearen näytelmästä *Jubannusyön uni* mukailee Matti Rossin suomennosta (WSOY 2005).
- Katkelma William Shakespearen näytelmästä *Romeo ja Julia* on lainattu Marja-Leena Mikkolan suomennoksesta (WSOY 2006).

Suomentaja kiittää Taiteen edistämiskeskusta tuesta.

Englanninkielinen alkuteos *The Little Bookshop of Lonely Hearts* ilmestyi Isossa-Britanniassa 2016.

Copyright © Annie Darling 2016

Published by arrangement with A.M. Heath & Co, London and Licht & Burr Literary Agency, Copenhagen.

Suomenkielinen laitos © Saara Pääkkönen ja Tammi 2022

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-3162-4

Muistokirjoitus The London Gazette -sanomalehdessä:

Brittiläisen imperiumin ritarikunnan upseeri (OBE)

Lavinia Thorndyke

1.4.1930 – 14.2.2015

Kirjakauppias, kirjailijoiden mentori ja kirjallisuuden väsymätön esitaistelija Lavinia Thorndyke on kuollut 84 vuoden iässä. Huhtikuun ensimmäisenä päivänä 1930 syntyneen Lavinia Rosamund Melisande Thorn-dyken vanhemmat olivat Sebastian Marjoribanks, kolmas Lordi Drysdale, ja hänen vaimonsa Agatha, varakreivi ja -kreivitär Cavanagh'n tytär.

Lavinia oli sisarussarjansa kuopus ja ainut tyttö. Hänen vanhin veljensä Percy sai surmansa taistellesaan tasavaltalaisten joukoissa Espanjan sisällissodassa 1937. Kaksosveljet Edgar ja Tom palvelivat kumpikin Ison-Britannian kuninkaallisissa ilmavoimissa ja kuolivat Britannian ilmasodassa viikon sisällä toisistaan. Lordi Drysdalen kuollessa vuonna 1947 aatelistarvo ja suvun maaomistukset Pohjois-Yorkshiressä siirtyivät perintönä hänen serkulleen.

Lavinia ja hänen äitinsä perustivat kodin Lontoon Bloomsburyyn, aivan lähelle Kirjatalli-kirjakauppaa, jonka Agatha oli vuonna 1912 saanut 21-vuotislahjaksi vanhemmiltaan. Nämä olivat toivoneet kaupan saavan Agathan luopumaan toiminnastaan suffragettiiliikkeen riveissä.

The Bookseller -aikakauslehteen vuonna 1963 kirjoittamassaan kolumnissa Lavinia muisteli: ”Äiti ja minä löysimme kirjahyllyiltä lohtua. Menetettyämme oman perheemme olimme onnellisia saadessamme liittyä Bennetien joukkoon *Ylpeydessä ja ennakkoluulessa*, Marchin sisarusparveen *Pikku naisissa*, Pocketin perheeseen *Loistavassa tulevaisuudessa*. Löysimme etsimämme mielikirjojemme lehdiltä.”

Lavinia kävi koulunsa Camden School for Girls -tyttökoulussa ja opiskeli filosofiaa Oxfordin yliopistossa, missä hän tapasi Peregrine Thorndyken, Maltbyn herttuaparin nuorimman pojan.

Lavinia ja Peregrine vihittiin St Paulin kirkossa Covent Gardenissa 17.5.1952, ja heidän ensimmäinen yhteinen kotinsa oli asunto Kirjatallin yläkerrassa. Lavinian äidin Agathan kuoltua 1963 Thorndyket muuttivat hänen taloonsa Bloomsbury Square -aukion laidalla, missä moni kirjailijanalku sai opastusta, hoivaa ja ravintoa heidän keittiönpöytänsä ääressä.

Vuonna 1982 Lavinia sai Brittiläisen imperiumin ritarikunnan upseerin arvonimen kirjakauppa-alan hyväksi tekemästään työstä.

Peregrine kuoli vuonna 2010 käytyään lyhyen kamppailun syöpää vastaan.

Kotinsa ja kirjakauppansa väliä pyöräilevä Lavinia oli tuttu näky Bloomsburyn katukuvassa. Viikko sitten, selvittyään vastikään polkupyöräonnettomuudesta pelkillä naarmuilla, Lavinia menehtyi äkillisesti kotonaan.

Häntä jäävät suremaan hänen ainoa tyttärensä Mariana, *Contessa di Reggio d'Este*, ja tyttärenpoika Sebastian Castillo Thorndyke, digialan yrittäjä.

1

Lavinia Thorndyken muistotilaisuus järjestettiin Endell Streetillä sijaitsevalla kirja-alan naisten yksityisklubilla, jonka jäsen hän oli ollut yli viidenkymmenen vuoden ajan.

Muistelijat kokoontuivat kolmannen kerroksen puu-paneloituun juhlasaliin, jonka ikkunoista avautui näkymä Covent Gardenin vilkkaille kaduille. Vaikka he olivat tulleet paikalle suoraan Lavinian hautajaisista, ei väriloistosta ollut pulaa. Naiset olivat pukeutuneet kukallisiin kesämekkoihin ja miehet valkoisiin pukuihin ja raikkaan marjamehunpunaisiin paitoihin. Lisäksi yksi miehistä oli valinnut ylleen kirkkaankeltaisen bleiserin, kuin olisi katsonut velvollisuudekseen hoitaa auringon virkaa tuona harmaana helmikuun päivänä.

Lavinia oli jättänyt jälkeensä kirjeen, jossa oli hautajaisjärjestelyistä selvät ohjeet: ”Ei missään nimessä mustaa. Vain iloisia värejä.” Ehkä juuri sen vuoksi ilmapiiri muistutti hautajaisten sijaan pikemminkin puutarhajuhlia, vieläpä varsin remuisia puutarhajuhlia.

Posy Morlandin mekko oli samaa vaaleanpunaisen sävyä kuin Lavinian lempiruusu. Posy oli kaivanut vaatteen esiin komeronsa perältä, missä se oli liki vuosikymmenen ajan riippunut nuupallaan leopardikuvioisen keinoiturkin takana, jota hän ei ollut käyttänyt sitten opiskeluaikojen.

Vuosien varrella oli tullut nautittua paljon pizzaa, melkoisesti leivonnaisia ja valtavia määriä viiniä. Ei siis mikään

ihme, että mekko kiristi rintojen ja lanteiden kohdalta. Mutta värikkäästi pukeutuminen oli Lavinian tahto, joten Posy yritti turhaan kiskoa pingottunutta vaaleanpunaista puuvillaa ja kulautti lisää samppanjaa – senkin Lavinia oli erikseen maininnut toivelistallaan.

Samppanja virtasi ja puheensorina salissa äityi korviahuumaavaksi. ”Kuka tahansa voi tuoda lavalle *Juhannusyön unen*, mutta harvalla on kanttia esittää se toogaan pukeutuneena”, Posy kuuli jonkun kailottavan jylisevällä näyttämöäänellä, ja Posyn vieressä istuvalta Ninalta pääsi naurunpyrskähdys, jota hän yritti peitellä hienostuneesti köhimällä.

”Ei huolta, eiköhän nauraminen ole sallittua”, Posy sanoi, sillä nurkassa heidän takanaan kaksi miestä hohotti niin, että toisen piti tukea kädet polviin ja huilata hetki. ”Lavinia sanoi aina, että parhaista hautajaisista kehkeytyy parhaat juhlat.”

Nina huokaisi. Hänen ruudullinen mekkonsa oli sävy sävyyn hiusten kanssa, jotka tällä haavaa hehkuivat preussinisininä. ”Jukranpujut, että häntä tulee ikävä.”

”Kauppa ei ole entisellään ilman Laviniaa”, sanoi Verity, joka istui Posyn toisella puolella. Hän oli pukeutunut harmaaseen sillä perusteella, ettei harmaa ollut sama kuin musta, eivätkä kirkkaat värit sitä paitsi sopineet hänen hipiäänsä sen enempiä kuin hänen luonteenlaatuunsa. ”Minä odotan vieläkin, että hän paukkaa ovesta sisään intoillen jostakin kirjasta, jota on lukenut puolen yötä malttamatta mennä nukkumaan.”

”Kaipaan sitä, miten hän aina perjantaisin viideltä totesi samppanjatunnin alkaneen”, Tom sanoi. ”Minulla ei ollut sydäntä kertoa, etten pidä samppanjasta.”

Nuo kolme naista ja Tom, jotka yhdessä muodostivat Kirjatallin henkilökunnan, kilauttivat lasinsa yhteen, ja Posy

oli varma, että jokainen heistä selaili mielessään parhaita Lavinia-muistojaan.

Kuinka Lavinia oli ollut kuin Nancy Mitfordin romaanihenkilö hengästyneine, tyttömäisine äänineen ja 1930-luvun puheenparsineen.

Kuinka Lavinia oli lukenut kaiken ja tavannut kaikki, mutta jaksoi silti innostua uusista kirjoista ja uusista ihmisistä.

Kuinka Lavinia aina maanantai- ja torstaiamuisin osti ruusuja, samaa vaaleanpunaisen sävyä kuin Posyn mekko, ja huolettoman taidokkaasti asetteli ne lohjenneeseen lasimaljakkoon, jonka oli hankkinut Woolworths-tavaratalosta 1960-luvulla.

Kuinka Lavinia oli kutsunut jokaista heistä kullannupuksi ja saanut sen kuulostamaan milloin hellältä, milloin syyttävältä, milloin kiusoittevalta.

Voi Lavinia. Suloinen, hauska Lavinia ja kaikki se, mitä hän oli Posyn hyväksi tehnyt. Posyn vanhempien kuoltua seitsemän vuotta aiemmin Lavinia oli tarjonnut Posylle työpaikan ja lisäksi antanut hänen ja hänen pikkuveljensä Samin jäädä asumaan Kirjatallin yläkerrassa olevaan asuntoon, joka oli aina ollut heidän kotinsa, ja niinpä Posy suri Lavinian poismenoa oikein syvällä surulla. Surulla, joka kumpuaa luista ja ytimistä ja painaa sydäntä raskaasti.

Mutta Posy oli myös huolissaan. Kalvava ahdistus oli kietoutunut hänen sisäelintensä ympärille ja puristeli niitä aina muutaman minuutin välein. Nyt kun Lavinia oli poissa, kuka tiesi, mitä Kirjatallille tapahtuisi? Oli varsin epätodennäköistä, liki mahdotonta, että uusi omistaja sallisi Posyn ja Samin asua kaupan yläkerran asunnossa ilmaiseksi. Siinä ei liiketoimintamielessä yksinkertaisesti ollut järkeä.

Posyn vaatimattomalla kirjamyynnipalkalla ei millään ilveellä saisi vuokrattua mitään parempaa kuin pikkiriikkisen

luukun jostain hyvin, hyvin kaukaa Bloomsburystä. Samin olisi pakko vaihtaa koulua, ja jos rahat eivät riittäisi Lontoossa asumiseen, heidän ehkä pitäisi muuttaa Walesiin, Merthyr Dyfaniin, missä Posy oli viimeksi asunut taaperoikäisenä. He joutuisivat ahtautumaan isovanhempiensa rivitalonpätkään, ja sitten Posyn pitäisi etsiä töitä jostain paikallisesta kirjakaupasta, elleivät ne olleet kaikki jo lopettaneet toimintaansa.

Niin että kyllä, Posy suri Lavinian menetystä epätoivoisen kipeästi, mutta sen lisäksi huolet painoivat häntä niin, ettei hän ollut aamulla saanut nieltä paahtoleivän palaakaan. Kaiken kukkuraksi hän tunsu syyllisyyttä huolestaan, koska hän ei tietenkään olisi saanut tuntea muuta kuin surua.

”Onko sinulla mitään käsitystä, mitä kaupalle mahtaa tapahtua?” Verity kysyi epävarmasti, ja Posy tajusi, että heidän nelikkonsa oli istunut monta pitkää minuuttia aivan hiljaa, kukin omissa ajatuksissaan.

Posy pudisti päätään. ”Emmeköhän me pian saa tietää.” Hän yritti hymyillä rohkaisevasti muttei päässyt epätoivoista irvistystä pitemmälle.

Verity irvisti takaisin. ”Olin työttömänä yli vuoden ennen kuin Lavinia palkkasi minut, ja hänkin vain sillä perusteella, että Verity Love oli hienoin nimi, minkä hän oli koskaan kuullut.” Verity nojautui lähemmäksi ja supatti Posyn korvaan: ”Olen aika epäsosiaalinen, enkä pärjää työhaastatteluissa.”

”Minä en ole koskaan edes käynyt työhaastattelussa”, sanoi Posy, sillä hän oli aina työskennellyt Kirjatallissa. Hän oli viettänyt kahdestakymmenestäkahdeksasta elinvuodestaan kaksikymmentäviisi Kirjatallissa, missä hänen isänsä oli ollut myymäläpäällikkönä ja äitinsä pyörittänyt kaupan yhteydessä olevaa kahvilaa. Posy oli oppinut aakkoset kirjoja hyllyttäessään ja numerot vaihtorahoja laskiessaan. ”Minulla

ei ole ansioluetteloa, ja jos olisikin, se ei olisi edes yhden sivun mittainen.”

”Lavinia ei vaivautunut vilkaisemaan minun ansioluetteloaani – mikä varmaankin oli hyvä juttu, sillä sain potkut kolmesta edellisestä työpaikasta.” Nina ojensi käsivartensa heidän tarkasteltavakseen. ”Hän vain pyysi saada nähdä tatuointini, ja se oli sitten siinä.”

Ninan toista käsivartta korosti nuupahtaneista ruusunlehdistä ja okaista muodostuva köynnös, joka kehysti lainausta *Humisevasta harjusta*: ”Mistä tahansa meidän sielumme onkin tehty, hänen sielunsa ja minun sieluni ovat samaa ainetta.”

Toisessa käsivarressa oli vaihtelun vuoksi täyshihatatuointi, johon oli kuvattu hattumaakarin teekutsut *Alicen seikkailuista ihmemaassa*.

Sitten nuo kolme nuorta naista käänsivät katseensa Tomiin, koska oli hänen vuoronsa tunnustaa kyvyttömyytensä työllistyä missään muualla kuin Kirjatallissa. ”Minä olen väitöskirjaa valmisteleva jatko-opiskelija”, Tom muistutti tovereitaan. ”Saisin helposti lisää opetus- tai tutkimushommia, mutta kun en halua. Haluan olla töissä Kirjatallissa. Meillä on maanantaisin pullapäivä!”

”Meillä on pullapäivä joka päivä”, Posy huomautti. ”Kuulkaa, kukaan meistä ei tiedä, miten tässä käy, joten kaipa me vain jatkamme hommia entiseen malliin, kunnes... tuota... kunnes saamme uuden mallin. Keskitytään tänään vain siihen, miten rakas Lavinia meille oli, ja –”

”Haa! Siinähän te olette! Lavinian suojatit! Terhakat työmarkkinapudokkaat!” kajautti syvä ja miellyttävä ääni, jota olisi voinut sanoa viehättäväksi, jos sillä ei olisi poikkeuksetta lausuttu viiltävän sarkastisia kommentteja.

Posy kohotti katseensa Sebastian Thorndyken kasvoihin, jotka olisivat olleet hyvin viehättävät, jos ne eivät olisi

alituiseen virnuilleet väheksyvästi, ja hän unohti aikeensa keskittyä muistelemaan rakasta Laviniaa. ”Kas, Sebastianhan se siinä”, hän äyskähti. ”Omien sanojensa mukaan Lontoon hävyttömin mies.”

”Sanavalinta ei itse asiassa ole minun”, Sebastian sanoi itseriittoiseen, itsetyytyväiseen ja itsevaltaiseen tapansa, jonka hän oli hionut täydelliseksi jo kymmenvuotiaana ja joka sai Posyn kädet puristumaan nyrkkiin. ”Mutta kun sekä *Daily Mail* että *Guardian* kuvailevat minua hävyttömäksi, täytyyhän sen olla totta.” Hän loi silmänsä alas Posyyn antaen katseensa viipyillä tämän rinnoissa, jotka, pakko myöntää, panivat leningin napit äärimmäisen kovalle koetukselle. Yksikin varomaton liike, ja koko sali saisi nähdä Posyn vinkeäkuvioiset halpistrinsikat, mikä ei olisi sopivaa missään olosuhteissa, ei varsinkaan muistotilaisuudessa. Eikä varsinkaan Sebastianin edessä, mutta tämä lakkasikin tuijottamasta Posyn rintoja ja antoi katseensa kiertää huonetta – kaiketi nähdäkseen, oliko paikalla joku, jota hän ei ollut vielä ehtinyt loukata.

Sebastianista ei koskaan tiennyt. Hän oli Lavinian ainut lapsenlapsi, ja kun Posy oli kolmivuotiaana saapunut Kirjatalliin ja tavannut kopean kahdeksanvuotiaan, jolla oli suloinen hymy ja tummista tummimman suklaan ruskeat silmät, hän oli rakastunut tähän välittömästi. Rakkaus oli kestänyt, ja Posy oli kulkenut Sebastianin kannoilla ympäri Kirjatallia kuin uskollinen koiranpentu aina kymmenvuotiaaksi asti. Kunnes eräänä päivänä Sebastian oli lukinnut hänet liikkeen alla sijaitsevaan kylmäkosteaan hiilikuoppaan, joka kihisi hämähäkkejä ja koppakuoriaisia ja rottia ja ties mitä muita tauteja levittäviä mönkiäisiä.

Sebastian oli väittänyt, ettei hän tiennyt, missä Posy oli, ja tunnustanut vasta, kun Posyn hätääntynyt äiti oli oikeissa soittaa poliisille.

Ajan mittaan Posy oli päässyt Hiilikuoppavälikohtauksesta yli – joskaan hän ei vielä tänäkään päivänä suostunut menemään lähellekään hiilikuoppaa – mutta siitä hetkestä lähtien Sebastian oli ollut hänen arkkivihollisensa. Vihanpidon alkuvaiheissa Sebastian oli ollut jurottava teinijöro, sitten itserakas kaksikymppinen joka oli rikastunut suunnittelemalla kamalia nettisivustoja (Zinger – vai oliko se Minger? – oli ollut pohjanoteeraus jopa Sebastianin mittaapuulla), ja nyt hän oli paheellinen kolmikymppinen joka esiintyi vähän väliä lehtien palstoilla, tavallisimmin kaunis vaalea malli/näyttelijä/tms. käsipuolestaan.

Hän oli niittänyt erityisen huonoa mainetta ensimmäisellä ja viimeisellä esiintymisellään BBC:n *Question Time*-keskusteluohjelmassa, missä hän oli todennut punakalle kansanedustajamiehelle, joka raivosi kaikesta mahdollisesta aina maahanmuuttajista ympäristöveroihin, että tämä oli kunnan panon ja juustohampurilaisen tarpeessa. Ja kun yleisössä istunut nainen antautui pitämään pitkää ja monipolvista puheenvuoroa opettajien palkkauksesta, Sebastian oli marissut: ”Peijakas, kun pitkästyttää. Ei tätä kestä selvin päin. Joko saa lähteä kotiin?”

Noihin aikoihin lehdet olivat alkaneet kutsua häntä Lontoon hävyttömimmäksi mieheksi, ja siitä lähtien Sebastian oli elänyt epiteettinsä mukaisesti – ei silti että häntä olisi tarvinnut erikseen kehottaa käyttäytymään vastenmielisesti ja herättämään pahennusta. Posy arveli, että Sebastianin DNA koostui noin seitsemänkymmentäviisiprosenttisesti silkasta tökeröydestä.

Sebastiania oli siis varsin helppo inhota, mutta toisaalta hänen ulkomuotoaan oli hyvin, hyvin helppo ihailia.

Silloin kun hänen huulensa eivät mutrustuneet pilkallisesti, hänellä oli edelleenkin ihana hymy ja tummaakin tummemmat silmät, jotka hän perinyt espanjalaiselta

isältään (Sebastianin äiti Mariana oli aina ollut heikkona Välimeren maiden miehiin). Hänen hiuksensa olivat aivan yhtä tummat, ja ne kiertyivät enkelinkiharoille, jotka olivat onnen omiaan naisten sormien kieputeltaviksi.

Sebastian oli sulavaliikkeinen ja pitkä (metri yhdeksänkymmmentä, kertoi *Tatler*-lehti, joka vastakkaisista todisteista huolimatta oli nimennyt hänet maan tavoittelemisen arvoisten poikamiesten kärkikastiin), ja hän suosi mittatilauspukuja, jotka myötäilivät hänen vartaloaan niin tiiviisti, että säädytön kireys oli vain senttimetrin päässä.

Tänään Sebastian oli Lavinian toiveita kunnioittaen pukeutunut laivastonsiniseen pukuun ja punaiseen paitaan, jonka valkoisia pallokuvioita taskuliina korosti...

”Lakkaa tuijottamasta minua, Morland. Alat pian kuolata”, Sebastian sanoi. Posyn kasvot lehahtivat yhtä punaiseksi kuin Sebastianin paita, ja hänen ammolla retkottanut suunsa napsahti kiinni.

Hän avasi sen uudelleen: ”Älä unta näe! En minä sinua tuijota!”

Vastalause kimposi Sebastianin teflonpinnoitteesta jälkeä jättämättä. Posy valmistautui heittämään hänelle jäätävän kommentin, kunhan vain ensin keksisi sellaisen, kun Nina tönäisi häntä. ”Posy, Anna armon käydä oikeudesta”, Nina sanoi puoliääneen. ”Hänen isoäitinsä haudattiin juuri.”

Se oli totta. Ja Lavinia oli aina ollut Sebastianin moukka-
maisena mittatilaushaarniskan heikko kohta. ”Alahan tulla, mummi, tarjoan sinulle paukut”, hänellä oli ollut tapana kajauttaa purjehtiessaan liikkeen ovesta sisään. Sebastian ei koskaan yksinkertaisesti käynyt sisään, hän purjehti. ”Oliko jättiläismartini mitään?”

Lavinia oli rakastanut Sebastiania nahkoineen karvoineen. ”Ei pidä tuomita liian ankarasti”, hän oli usein sanonut huomattessaan Posyn lukevan lehtijuttuja Sebastianin

viimeisimmistä sikailuista, joihin lukeutui niin naimisissa olevien naisten vokottelua kuin sieluton deittailusovellus HookUpp, jolla Sebastian oli tienannut miljoonia. ”Mariana hemmotteli poikaparan piloille.”

Aiemmin kirkossa Sebastian oli pitänyt Lavinialle muistopuheen, joka oli saanut saattoväen ulvomaan naurusta. Useimmat naiset ja jotkut miehetkin kurottivat kaulaansa nähdäkseen paremmin, kun Sebastian kuvaili Laviniaa niin eloisasti, niin värikkäästi, että tuntui kuin tämä olisi seissyt hänen vieressään. Mutta sitten Sebastian päätti puheensa lainaukseen kirjasta, jota hän kertoi Lavinian lukeneen ääneen monta monituista kertaa, kun hän oli lapsi.

”Olen onnekas, kun minulla on joku, jolle on vaikea jättää hyvästit”, Sebastian oli sanonut, ja ainoastaan ne, jotka tunsivat Sebastianin yhtä hyvin kuin Posy, kuuluivat hänen äänensä särön, pienenpienen riipaisevan murtuman. Sebastian oli painanut katseensa muistiinpanoihin, joita hän ei siihen asti ollut vilkaissut kertaakaan, mutta kohta taas kohottanut päänsä hymyillen säihkyvää, huoletonta hymyään, ja haavoittuvaisuuden hetki oli ohi.

Posy tajusi äkkiä, että niin paljon kuin häneen itseensä koskikin, Sebastianiin koski varmasti enemmän.

”Otan osaa”, hän sanoi. ”Me otamme kaikki osaa menetykseesi, Sebastian. Tiedän, että kaipaat Laviniaa kovasti.”

”Kiitos, se oli ystävällisesti sanottu.” Sebastianin ääni särähti taas, ja hymy hyytyi hetkeksi mutta palasi ruotuun ennen kuin Posy ehti silmäänsä räpäyttää. ”*Osanotto*. Jösses, miten kulunut ilmaus. Mitä se muka edes tarkoittaa? Inhoan kliseitä.”

”Niihin turvaudutaan usein, koska voi olla vaikeaa löytää sanoja, kun joku on kuol-”

”Kylläpä sinä herkesit vakavaksi. Kauhean tylsää! Pidän piruilustasi enemmän”, Sebastian sanoi, jolloin Verity, joka

inhosi kaikkea vähänkään konfliktiin vivahtavaa, peitti kasvonsa lautasliinalla, Nina sihisi ja Tom katsoi Posya sen näköisenä kuin olisi odottanut hänen sivaltavan Sebastiania sanan säilällä. Siinä tapauksessa Tom saisi odottaa pitkään.

”Hävytöntä. Kerta kaikkiaan hävytöntä”, oli kaikki mitä Posy onnistui sanomaan. ”Olisin toivonut, että sinä edes tällaisena päivänä pitäisit pientä taukoa tavanomaisesta hävyttömyydestäsi. Saisit hävetä!”

”Jep, olen oikea häpeäpilkku. Minä puolestani olisin toivonut, että sinä edes tällaisena päivänä olisit harjannut hiuksesi.” Ja Sebastian julkesi nostaa tukun Posyn hiuksia pystyyn, ennen kuin Posy lätkäisi hänen kätensä pois.

Posy toivoi kiihkeästi hiuksia, joita voisi kuvailla lainneikkaiksi suortuviksi, pehmeäksi kiharapilveksi tai edes silkkiseksi verhoksi. Todellisuus oli ruskea, aavistuksen punaiseen vivahtava pehko, jonka Posy mielellään ajatteli näyttävän tiettyssä valossa kuparinhoitoiselta, mutta joka veti puoleensa takkuja kuin hunaja karpäsiä. Jos hän harjasi hiukset, ne muuttuivat suunnattomaksi pörröiseksi palloksi, ja kampaamisesta puolestaan seurasi kipua ja turhautumista, kun vastaan tuli takku toisensa jälkeen. Niinpä Posy yleensä vain kietaisi kuontalonsa nutturalle, jonka hän kiinnitti millä tahansa, mitä käsiin osui. Yleensä lyijykynillä, mutta tänään Posy oli nähnyt vaivaa ja käyttänyt hiussoikkea, jotka tosin olivat kaikki eri väreisiä. Hän oli toivonut kokonaisvaikutelman olevan eklektinen ja boheemi, mutta se ei selvästikään ollut kumpaakaan. ”Ei näihin kutreihin harja tepsi”, hän puolustautui.

”Se on totta”, Sebastian myönsi. ”Mutta moni lintu varmaan tekisi mielellään niihin pesänsä. Tulepa nyt, nouse ylös!”

Sebastianin äänensävy oli, kuten tavallista, niin käskävä, että Posy oli vähällä ponnahtaa pystyyn, mutta hän pysyi

kuin pysyikin istuallaan tajutessaan, ettei hänen ollut mikään pakko totella. Hänen istuimensa oli mukava, ja sitä paitsi hän oli juonut jo kaksi lasillista samppanjaa tyhjiin vatsaan, niin että hänen jalkansa muistuttivat erehdyttävästi hyytelöä.

”Pysyn mieluummin paikallani, ellet pahastu... Mitä sinä oikein teet?”

Vastaus oli, että Sebastian ryhtyi siirtämään häntä käsi-voimin. Sebastian oli sujuttanut kätensä Posyn kainaloihin ja yritti nostaa häntä ylös tuolista, mutta koska Posy oli tehty vahvemmassa, tuntuvasti jäməkämmästä tavarasta kuin ne naiset, joiden kanssa Sebastian tavallisesti nähtiin, hän ei hievahtanutkaan paikaltaan. Lopulta Sebastianin nostoyritykset ja Posyn pyristely kuitenkin johtivat väistämättömään lopputulokseen: kaksi mekon miehustan nappia antoi periksi, ja äkkiä Posy huomasi esittelevänsä rintaliivejään kaikille, jotka hänen suuntaansa katsoivat.

Ja tietysti suurin osa vieraista tuijotti heitä, sillä eihän sitä nyt usein nähnyt ihmisten ajautuvan käsiryssyn hautajaisissa.

”Päästä irti!” Posy murahti, ja Verity työnsi hänen käteensä lautasliinan, jotta hän voisi verhota itsensä. Luopionapit olivat sinkoutuneet toiselle puolelle huonetta. ”Katso nyt, mitä sait aikaan!”

Sebastian katseli aikaansaannoksiaan eikä edes yrittänyt peitellä tuijotustaan. ”Jos olisit noussut, kun pyysin...”

”Et sinä mitään pyytänyt, vaan käskit. Vieläpä tylästi.”

”Sitä paitsi mekko on liian tiukka sinulle. Napit olivat lujilla, enkä lainkaan ihmettele, että ne yrittivät päästä pakoon.”

Posy sulki silmänsä. ”Mene pois. En jaksa sinua. En tänään.”

Hänen sanansa kaikuivat selvästikin kuuroille korville, sillä nyt Sebastian tempoi häntä käsivarresta. ”Älä ole

lapsellinen. Asianajaja haluaa tavata sinut. Tule nyt, hopi hopi.”

Palava halu aiheuttaa Sebastianille vakavia ruumiinvammoja paljain käsin haihtui, ja sen korvasi epämiellyttävä vellonta vatsanpohjassa. Posy oli äkkiä iloinen siitä, ettei ollut saanut syötyä.

”Nytkö? Haluaako hän tavata minut nyt?”

Sebastian kohotti silmänsä taivasta kohti ja huokaisi. ”No nyt, nyt! Jessus sentään! Sinun pystyyn saamisesi kestää pitempään kuin moni sota.”

”Mutta sinä et kertonut syytä. Esitit vain vaatimuksia ja aloit kouria. ”

”No, minä kerron nyt. Ihan totta, Morland, elämähaluhan tässä menee.”

Posy sulki uudelleen silmänsä, jottei hänen tarvitsisi katsella Kirjatallin henkilökunnan huolestuneita kasvoja. ”Miksi hän haluaa tavata minut? Tämähän on Lavinian muistotilaisuus. Eikö asia voi odottaa?”

”Ei kuulemma voi.” Nyt Sebastian sulki vuorostaan silmänsä ja puristi jalomuotoisen kyömynenänsä vartta. ”Nyt liikettä tai kannan sinut itse, enkä minä todellakaan haluaisi saada tyrää.”

Se sai Posyn pomppaamaan pystyyn. ”En minä niin paljon paina. Kiitos!” hän lisäsi Ninalle, joka oli kaivanut laukkunsa uumenista hakaneulan ja heilutteli sitä nyt Posyn nenän edessä.

Sebastian ei ilmeisesti pystynyt pitämään näppejään irti Posysta, vaan tarttui häntä kyynärpästä. Ja niin Posy, joka yritti saattaa mekkonsa erkaantuneet puoliskot jälleen yhteen, tuupittiin ulos salista.

He kävelivät – tai no, Sebastian harppoi ja Posy kipitti hänen perässään – pitkää käytävää, jonka seinillä riippui klubin edesmenneiden, arvostettujen jäsenten muotokuvia.

Juuri kun he saapuivat ovelle, jossa luki ”Yksityinen”, se heilahti äkkiä auki ja huoneesta astui pieni mustiin verhoutunut hahmo, joka pysähtyi hetkeksi ja kapsahti sitten Posyn kaulaan.

”Voi, Posy! Eikö tämä olekin kamalaa?”

Hahmo oli Mariana, Sebastianin äiti, Lavinian ainut lapsi. Hän oli Lavinian toiveista huolimatta päästä varpaisiin mustissaan, ja synkän asun kruunasi kaunis täysimittainen musta pitsimantilja. Se oli jo vähän liioittelua, mutta Mariana olikin aina rakastanut dramaattisia elkeitä.

Posy kietoi käsivartensa vanhemman naisen ympärille, ja tämä tarrautui Posyyn kuin hän olisi ollut Titanicin viimeinen pelastusrengas. ”Aivan kamalaa”, Posy sanoi huokaisten. ”En saanut tilaisuutta puhua kanssasi kirkossa, mutta otan vilpittömästi osaa menetykseesi.”

Mariana ei esittänyt sarkastisia kommentteja suositusta surunvalittelufraasista. Sen sijaan hän puristi Posyn kättä tiukasti, ja hänen vauvanpehmoisella poskellaan vierähti hitaasti yksinäinen kyynel. Marianan kasvoja oli hiukan kohenneltu, mutta edes taidokkaasti lisätyt, huomiota herättämättömät täytteet ja tilkka Botoxia eivät himmentäneet hänen hauraanherkkää kauneuttaan.

Hän muistutti Posyn mielestä pionia, joka oli kukkinut upeasti ja alkaisi seuraavan aurinkoisen päivän jälkeen nuupahtaa hitaasti ja arvokkaasti; terälehtien hienoisen lakastumisen huomaisi vain lähemmin tarkastelemalla.

”Miten minä selviän ilman äitiä?” Mariana kysyi Posylta surumielisesti. ”Me juttelimme päivittäin, ja hän aina muistutti minua, kun lotossa oli tarjolla jättipotti, ja sitten minä pyysin hovimestaria hankkimaan kupongin.”

”*Minä* soitan sinulle, kun lotossa on jättipotti”, Posy sanoi samalla kun Sebastian risti käsivartensa ja nojautui ovea vasten tuskastuneesti huohtaen, ikään kuin

hänetkin olisi nyt alistettu pitämään äitinsä ajan tasalla lottopeleistä.

Monet pitivät Marianaa hupsuna, koska hän viljeli eteerisen avuttomuuden imagoa, joka oli viekoitellut ansaan neljä toinen toistaan rikkaampaa ja ylhäisempää aviomiestä, mutta hän oli myös yhtä hyväntahtoinen kuin Lavinia. Ja lisäksi hän oli lempeämpi – Lavinia ei ollut sietänyt hölmöläisiä, kun taas Mariana oli niin helläsydäminen, että hän tunsi kaikkien kärsivien tuskat omissa nahoissaan.

Kun Posyn vanhemmat kuolivat, Lavinia ja hänen miehensä Peregrine olivat tukeneet häntä kaikin tavoin, mutta Mariana oli suhauttanut suihkukoneella Monacosta ja kiidättänyt Posyn ja hänen veljensä Samin Regent Streetin ostoskadulle. Posy ei ollut vielä meinannut tajuta olevansa kahdenkymmenen vuoden iässä yhtäkkiä orpo ja lisäksi järkyttyneen kahdeksanvuotiaan lakimääräinen holhooja, kun Mariana oli vienyt hänet Jaegerille ostamaan takin ja leningin hautajaisia varten. Posyn riisussa ja pukiessa mekaanisesti ylleen vaatekappaleita, joita hänelle ojenneltiin, Mariana oli tullut sovituskoppiin, ottanut Posyn kasvot käsiinsä ja sanonut: ”Tyttökulta, tiedän, että pidät minua hupsuna ja turhamaisena, mutta hautajaispäivästä tulee rankka, luultavasti koko elämäsi rankin. Kaunis mekko ja hyvin leikattu takki toimivat haarniskanasi. Ja siinä on sitten ainakin kaksi asiaa, joista ei tarvitse kantaa huolta, sillä tiedän, että sinulla on raskas taakka nuorilla hartia-paroillasi.”

Kun leninki ja takki oli hankittu, Mariana oli vienyt heidät lelukauppaan ja ostanut Samille valtavan suuren junaradan, joka koottuna valtasi koko heidän olohuoneensa ja suurimman osan eteistä.

Siitä lähtien Mariana lähetti aina muutaman kuukauden välein Posylle kauniita design-vaatteita ja Samille valtavan

laatikollisen leluja. Mariana tosin näytti ajattelevan, että Posy voisi ahtautua XS-koon vaatteisiin, vaikka hän oli vähintään kokoa M, ja että Sam oli pysynyt kahdeksanvuotiaana viimeisen seitsemän vuoden ajan, mutta hän tarkoitti vilpittömästi hyvää.

Ja nyt, kun Mariana epäilemättä eli elämänsä rankinta päivää, Posy halusi tehdä minkä pystyi keventääkseen tämän taakkaa. Hän puristi Marianan käsiä. ”Jos suinkin voin olla avuksi, jos tarvitset jotain, ihan mitä tahansa, lupaan tehdä parhaani. Enkä nyt sano tätä vain siksi, että niin on tällaisissa tilanteissa tapana, vaan tarkoitan sanojani ihan todella.”

”Voi Posy, ei minua voi kukaan auttaa”, Mariana vastasi suruisasti, ja Posy haeskeli lisää lohdun sanoja, mutta kurkkua kuristi ja silmiä kirveli kuin hän olisi itsekin itkun partaalla. Niinpä hän pysyi vaiti ja tuijotti tiiviisti hakanen neulaa, joka piti hänen mekkoaan kasassa, kunnes Mariana liu’utti kätensä hänen otteestaan. ”Haluan olla hetken yksin ajatusteni kanssa.”

Sebastian ja Posy katselivat käytävää pitkin liihottavan Marianan perään, kunnes tämä kääntyi kulmasta näkymättömiin. ”Lyön vaikka vetoa, että hän kyllästyy omien ajatustensa seuraan kolmessa minuutissa”, Sebastian sanoi Posylle. ”Korkeintaan viidessä.”

”Älä viitsi”, Posy sanoi, vaikka hänelläkin oli epäilyksensä Marianan kestävyuden suhteen. Tuskin kukaan, jolla oli ollut yhtä monta aviomiestä kuin Marianalla, viihtyi kovin hyvin yksinään. ”Missä se lakimies on?”

”Täällä näin”, Sebastian sanoi, avasi oven ja tönäisi Posya jämäkästi kuin olisi epäillyt, että hän aikoi sännätä karakuun. Ja kyllä Posy pakoa harkitsikin. Mutta tuntiessaan Sebastianin sormet ristiselällään hän säntäsi eteenpäin kuin kosketus olisi korventanut häntä mekon puuvillakankaan läpi.

Hän astui pieneen oleskeluhuoneeseen, joka oli iänikuisen puupaneelin sijaan verhoiltu sintsilä. Ja sintsiä totisesti riitti; sitä oli käytetty kaikkialle verhoista ja kapoista sohvaan ja nojatuoleihin. Posy jäi epävarmana ovenpieleen seisomaan, kun taas Sebastian istahti sohvalle ja risti jalkansa. Hänen sukkansa olivat samaa punaisen sävyä kuin paita ja taskuliina. Jopa mustien, sähkövikiksi kiillotettujen kenkien nauhat olivat punaiset.

Posy mietti, mahtoiko Sebastianilla olla kaikkiin paitoihinsa yhteensopivat kengännauhat ja käyttikö mies joka aamu viisi minuuttia nauhojen vaihtamiseen vai oliko hänellä palvelija, joka teki sen hänen puolestaan...

”Maa kutsuu Morlandia! Älä nyt vain sano, että sinäkin tahdot olla yksin ajatustesi kanssa.”

Posy räpytti silmiään. ”Mitä? En! Katselin vain kenkiäsi.”

”Mitä?” Sebastian toisti kuin ärsyyntynyt kaiku. ”Minusta sinun olisi aika tervehtiä herra Powellia. En käsitä, millä lihaksilla sinä aina moitit minun käytöstäpojani.”

Posy raastoi silmänsä irti Sebastianista ja näki, että huoneen vastakkaisella laidalla istui keski-ikäinen mies, jolla oli yllään harmaa puku ja nenällään puolikuun muotoiset silmälasit. Tämä heilutti innottomasti sormiaan tervehdykseksi.

”Jeremy Powell, edesmenneen rouva Thorndyken asianajaja”, mies esittäytyi. Hän katsoi sylissään olevaa paperinippua. ”Te olette varmaankin neiti Morland?”

”Posy. Hei vaan.” Posy veti syvään henkeä ja puristi kätensä yhteen. ”Koskeeko asia kirjakauppaa? Olemme tietysti miettineet... mutta en uskonut, että saisimme tietää mitään näin pian. Pannaanko se myyntiin?”

Posy ja Sam olivat menettäneet paljon: äidin ja isän, Peregrinen, sitten Lavinian, ja nyt oli vuorossa Kirjatalli, joka oli paljon enemmän kuin pelkkä kauppa. Se oli heidän kotinsa. Paikka johon he aina palasivat. Ja pian he menettäisivät senkin.

”Istu alas, Morland, ja lakkaa norkoilemasta”, äyskähti Sebastian ja osoitti kädellään sohvaa. ”Norkoileminen ei ole kivaa kenestäkään.”

Posy loi Sebastianiin murhaavan katseen, kiersi sohvaa kaukaa ja istui nojatuoliin vastapäätä herra Powellia. Sebastian poimi sohvaa vieressä olevasta jääastiasta samppanjapullon. Hän kuori sen päältä foliopaperin, väänsi metallikehikon auki ja ujutti sitten korkin pullosta hitaasti, virtuoosimaisella taidolla, niin että se irtosi poksauttaen hiljaa mutta napakasti. Posy ei ollut edes huomannut pöydälle aseteltuja kauniita samppanjalaseja, mutta Sebastian tarttui yhteen niistä, kaatoi siihen samppanjaa ja ojensi sen Posylle.

”Minun ei varmaan kannattaisi juoda enempää.” Jos luvassa oli huonoja uutisia, tilanteeseen voisi sopia paremmin brandy. Tai kupillinen tukevasti sokeroitua teetä.

”Lavinian määräys.” Sebastian katsoi Posya tiiviisti, ja tämä tutkailu, jota varmasti seuraisi jokin pistävä huomautus, oli Posylle liikaa. Hän käänsi katseensa, ja vaikka hän oli aikonut vain hiukan siemaista samppanjaansa, ihan kohteliaisuuden vuoksi, hän kulauttikin tökerösti koko lasillisen kerralla.

Posyn ponnistellessa ankarasti röyhtäisyn tukahduttamiseksi Sebastian hymyili omahyväisesti ja viittoi asianajajalle. ”Jatkaisitteko te tästä, herra Powell?”

Posy pelkäsi pahinta, mutta toivoi että pahin olisi lyhyt ja ytimekäs. ”Olkaa hyvä ja tyhjentäkää tilat heti kun teille sopii, ja mieluiten ihan helkutin nopeasti sittenkin”, sanoisi herra Powell, joskin hän varmaankin muotoilisi asian kohteliaammin. Mutta herra Powell kumartuikin Posya kohti kädessään kirjekuori.

Se oli kookas, kermanvalkoinen Smythson's-veliinikirjekuori. Lavinialla oli niitä laatikollinen kaupan takahuoneen toimistossa. Kuoren päälle oli Lavinian kauniilla käsialalla

kirjoitettu Posyn nimi tummansinisellä musteella, jota Lavinia oli aina suosinut.

Posyn kädet herpaantuivat äkkiä yhteistyöhaluttomiksi. Hän vapisi niin, ettei ollut saada kirjekuorta auki.

”Anna kun minä, Morland!”

Kävi ilmi, että Posyn kädet olivat täysin yhteistyöhaluiset silloin, kun oli läpsittävä Sebastiania loitommalle. Pian hän jo juoksutti sormeaan kirjekuoren läpän alla ja veti esiin kaksi arkkia kermanvalkoista paperia, jotka Lavinian käsiala täytti laidasta laitaan.

Rakkahin, rakkahin Posy,

toivottavasti hautajaiset eivät olleet kauhean ankeat eikä samppanjassa kitsasteltu. Minusta niin hautajaisissa kuin häissäkin on otollista olla hiukan huppelissa.

Toivon myös, ettet ole turhan surullinen. Minulla on ollut hyvä elämä, kuten sanotaan, ja vaikka en vielä näin prosessin loppuvaiheessakaan oikein tiedä uskonko kuolemanjälkeiseen elämään, niin jos se osoittautuu todelliseksi, pääsen ainakin rakkaiden, suuresti kaipaamieni ihmisten seuraan. Saan taas nähdä vanhempani, rakkaat veljeni, kaikki kaatuneet ystävät ja, kirsikkana kakun päällä, oman Perryni.

Mutta Posy kulta, kuinka sinun ja Samin sitten käy?

Varmastikin minun kuolemani, menehtymiseni, poismenoni (valitsipa minkä sanan tahansa, tuntuu käsittämättömältä, mielettömältä, että olen paennut kuolevaisen elämän hälinästä) on nostanut pintaan muistoja vanhemmistasi. Mutta muistat varmasti myös, mitä Perry ja minä sanoimme sinulle sinä kauheana yönä poliisin lähdettyä.

Me sanoimme, ettei ole syytä huoleen. Että Kirjatalli on sinun siinä missä meidänkin, ja että siellä on aina sinulle koti.

Tuo kaikki pitää edelleen paikkansa, kullannuppu. Kirjatalli on sinun. Koko helahoito, myös se ainokainen Miehet ovat Marsista, naiset Venuksesta, jota emme ole viimeisen viidentoista vuoden aikana saaneet myydyksi.

Tiedän, ettei kaupalla ole mennyt hyvin. Olen ollut uppiniskainen ja vastahankainen muutoksille Perryn kuoleman jälkeen, mutta luotan täysin siihen, että sinä luotsaat Kirjatallin uuteen nousuun. Teet siitä yhtä menestyksekkään kuin aikoinaan, kun vanhempasi olivat vielä ruorissa. Olen varma, että keksit kaikenlaista hauskaa paikan uudistamiseksi. Sinun johdollasi Kirjatalli aloittaa uuden luvun elämässään, ja tiedän, etten voisi jättää rakasta myymälääni parempiin käsiin.

Sinä jos joku tiedät, kuinka taianomainen paikka kirjakauppa voi olla, ja tiedät myös, että aivan jokainen tarvitsee elämäänsä ripauksen taikuutta.

Olen sanoin kuvaamattoman iloinen siitä, että Kirjatalli pysyy suvussa, sillä olen aina pitänyt sinua ja Samia perheenjäseninä. Sitä paitsi sinä olet ainut, jonka voin todella luottaa vaalivan Kirjatallin perinteitä ja pitävän sen turvassa myös tulevien sukupolvien kirjanystäville. Luotan sinuun, lintuseni, niin että älä sitten tuota minulle pettymystä! Minulle on sydämenasia, että Kirjatalli ei kuole minun myötäni. Voisi sanoa sen olevan viimeinen toiveeni. Mutta jos sinusta tuntuu, ettet tahdo kauppaa taakaksesi, tai – kamalaa sanoakin – jos se ei kahden vuoden sisällä ala tuottaa voittoa, omistajuus siirtyy Sebastianille. En missään tapauksessa halua säilyttää niskoillesi mitään mikä nujertaa sinut, Posy armas, mutta tiedän, ettei tässä niin käy.

Älä epäröi pyytää Sebastianilta apua. Te varmasti näette toisianne jatkossa enemmän kuin aiemmin, sillä hän perii loput Rochester Mewsistä, joten teistä tulee

naapurit ja toivoakseni myös ystävät. On jo korkea aika painaa hiilikuoppakaunat unholaan. Vaikka Sebastian on toisinaan vähän öykkärimäinen, hänellä on sydän paikallaan. Mutta ei sinun ei silti tarvitse mitään hullutuksia häneltä niellä. Minusta hänelle tekisi hyvää saada ympäri korvia aika ajoin.

Hyvästi siis, tyttökuulta! Ole rohkea, pysy lujana ja menesty. Muista seurata sydämesi ääntä, niin et koskaan joudu harhateille.

Rakkain terveisin

Lavinia

”En tiedä koviin aikoihin parempaa lääkettä kuin romaani, joka taatusti päättyy onnellisesti.”

Kun Posy Morland perii pienen kirjakaupan, se tuntuu liian hyvältä ollakseen totta. Sitä se onkin: Liike on vaikeuksissa, ja Posylla on kiire tehdä siitä tuottava. Jos hän ei onnistu, kauppa siirtyy Sebastian Thorndykelle, joka välittää vain kahisevasta eikä lainkaan kirjoista. Sebastian sattuu myös olemaan sekä Lontoon raivostuttavin mies että Posyn ensirakkaus. Posyn on keksittävä, kuinka vastustaa Sebastianin juonia – ja tähän kohdistuvia kiusallisia haaveitaan... Kuka voittaa taistelun kirjakaupan herruudesta, ja kuka elää onnellisena elämänsä loppuun asti?

Pieni kirjakauppa Bloomsburyssa aloittaa uuden hauskan ja romanttisen sarjan, jossa tutustutaan lontoolaisen kirjakaupan työntekijöiden ja heidän ystäviensä elämään.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-3162-4

KANSI: HILLA SEMERI